

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. április 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MINDENT MEGELŐZŐ KEGYELEM

Énekek: 32,1; 167; 305,3; 460; 463

Lekció: 2Sám 9,1-10

Alapige: 2Sám 9,7

Dávid ezt mondta neki: Ne félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel.

Imádkozzunk!

Szeretnénk imádságunkban is folytatni ezt az éneket, örökkévaló Urunk! Magasztalni téged, a Szentháromság egy örök Istent!

Köszönjük, hogy változhatatlan vagy, örökké ugyanaz; és áldunk téged, aki a Bibliában úgy jelensz meg, ahogy olvassuk naponta. Ma is éppen az a szándékod, akaratod, atyai szíved ma is éppen olyan irgalommal hajol hozzánk, keres bennünket, és ad nekünk ajándékokat, mint akkor, mint azelőtt; és köszönjük, hogy így is lesz.

Áldunk azért, hogy akit bevettél a kegyelembe, az nemcsak ezen a földön boldog, hanem földi élete után is, sőt, még boldogabb lesz a színről színre látás csodájában.

Engedd, Urunk, hogy mindent neked tulajdonítsunk, hogy tudjunk téged magasztalni az ingyen kegyelemért, az irgalomért, amellyel bennünket is kerestél, megszólítottál, hívtál, újjászültél, megigazítottál és megszenteltél.

Kérünk, Urunk, szólalj most meg közöttünk, hirdettesd igédet, ne hagyd szomjúhozni a lelkünket.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten is kegyelmedből élhattünk, hogy hálát adhatunk neked minden jóért. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor a hiányainkat soroljuk neked anélkül, hogy hiányosságainkat látnánk, érzénénk, vagy miatta szomorkodnánk. Köszönjük, hogy minden jó tőled van; és áldunk, hogy sasszárnnyon hordozol, vezérelsz, bajunkban védsz bennünket.

Kérünk, légy itt közöttünk, jelenléteddel szenteld meg és tedd istentiszteletté együttlétünket, igehallgatásunkat, és amikor innen elmegyünk, kérünk, készíts fel,

MINDENT MEGELŐZŐ KEGYELEM

---

hogymint egész életünk istentisztelet legyen, ne csak itt, a templomban gyakoroljuk ezt, hanem azon kívül is.

Kérünk azért, hogy Szentlelkeddel világosítsd meg elménket, prédikáld Krisztust, golgotai keresztyét, feltámadását, annak erejét, hasznát, javát az életünkre nézve.

Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket, Édesatyánk, a mi drága Megváltónkért, egyetlen közbenjárónkért, Krisztusért.

Ámen!

Igehirdetés

Testvérek, számomra a Bibliának ez az egyik legszebb története. Tudom, hogy sok szép történet van a Bibliában, de ha fel kellene sorolni, nálam ez mindenképpen az első között foglalna helyet. Mefibóset története, ahogy Lódebárból visszakerül Jeruzsálembe.

Azért is érdekes ez a történet, mert ha figyelmesen megnézzük, elolvassuk, akkor tulajdonképpen látjuk benne a Biblia teljes üzenetét. Erről szól a Szentírás, ezt jelenti ki Isten valójában, ami itt, ebben a tíz versben benne van, amit most felolvastam.

Miről is szól ez a történet? Arról, hogy Saul, Izráel első királya, és fia, Jonatán, meghalnak a jezréeli csatában. Jonatánnak van egy Mefibóset nevű fia, és amikor a vesztes csata hírért meghozzák, és azt, hogy nemcsak a csatát veszítették el, hanem meghalt Saul és Jonatán is, akiről egyébként tudjuk, hogy Dávid nagyon szeretett és jó barátja volt, akkor a dajka megfogja ezt az akkor öt éves kisfiút, Mefibósetet, és a palotából kimenekíti. Mert az akkori kor szokása szerint egyértelmű volt, hogy a vesztes király udvarában mindenkinek meg kell halnia, el kell tűnnie. Attól kezdve „nem rúghatnak labdába” — ahogy ma mondanánk.

Amikor a dajka a hóna alá kaphatta ezt az öt éves gyereket, hogy elszaladjon vele, kimenekítse a biztos halálból, akkor Mefibóset a palotában leesett a padlóra; és olyan szerencsétlenül esett, hogy mindkét lábára sánta lett. Lehet, hogy ma már ezen tudnának segíteni, de abban a korban ez nem volt lehetséges. Így azért meg is maradt ez a sántaság, és Mefibósetnek ezzel kellett élnie.

Lódebárba viszik. Azt olvassuk az igében: amikor Dávidnak a királysága megszilárdul, akkor kezdi keresni azokat, akik Saul házához tartoztak. Egyszer csak megkérdezi Dávid: van-e még valaki Saul háznépéből, akivel irgalmasságot tehet; nem is azt mondja, hogy az ő saját irgalmasságát akarja cselekedni, hanem azt kérdezi: akivel Isten irgalmasságát cselekedhetem.

Ebből is láthatjuk, hogy Dávidnak milyen szíve volt. Ha ő nem is lenne irgalmas, de tudja, hogy Istene irgalmas. Ezért tudja, hogy neki is irgalmasnak kell lennie. Legyetek irgalmasok — mondja az ige —, amint a ti mennyei Atyátok irgalmas. Az ő óemberi természete lehet, hogy igazságot szolgáltatna, de Dávid új szíve és új természete rögtön az Úrra figyel, és azt mondja: akivel az Isten irgalmasságát gyakorolhatom és közölhetem.

Akkor előkerül egy szolga, egy Cibá nevű szolga, aki Saulnak is szolgája volt. Őt kérdezi meg: van-e még valaki Saul házanépe közül, hogy irgalmasságot cselekedjem vele? Ő jelenti: igen, van Lódebárban egy fiú, aki azóta már bizonyára felcseperedett, hiszen évek teltek el. Ott él egy szegényes kunyhóban — így gondoljuk, hogy így lehetett. Amikor ezt meghallja, azt mondja: hozzátok ide! Elmennek érte; és a történetben tényleg könnyekig megható az az irgalom, szeretetet, amellyel ezt a bu-

kott királyi sarjadékot Dávid visszahelyezi mindabba, amit elvesztett, és megbizonyítja, azt mondja: „asztalomnál lesz ezentúl helyed.” Minden gazdagságot visszakap, sőt a palotában élhet Dávid társaságában.

Azért mondtam, hogy ebben tulajdonképpen a Biblia egész üzenete benne van, mert ha megnézzük ezt a történetet, akkor tulajdonképpen Mefibósetben látjuk a bukott emberiséget. Látjuk azt a bukott emberiséget, amely az első szüleinknek vétke, engedetlensége és Isten-ellenessége miatt mindent elvesztett. Így jártunk mi is, ahogy Mefibóset, akinek meghalt apja és nagyapja, akik Dávid ellen, a felkent, lelki király ellen fordultak; és ha megnézzük a Bibliát, tulajdonképpen ez az első, amiről beszél, a mi nagy nyomorúságunkról, hogy nekünk is van egy ilyen nagy nyomorúságunk. De nem is tulajdonképpen az, ami Mefibósetnek a sántaság, nem ilyen nyomorúságunk van, hanem ennél egy sokkal nagyobb: elvesztettünk mindent, ami érték, elvesztettünk mindent, amire a királyi palotában a király sarjaként nekünk lehetőségünk volt az Isten teremtetési rendje szerint. Nem a lábunkat, hanem azt a szentséget, azt az igazságot, azt az Isten-képűséget, amellyel Isten az embert megalkotta, megteremtette azért, hogy Őt dicsérje, magasztalja, és vele örökké tartó boldogságban éljen.

Sokan nem értik, és tőlem is többször megkérdezik: hogy van az, hogy Ádámnak a bűne miatt mi így jártunk? Hát tehetünk mi arról, hogy Ádám vétkezett? Hogyan mi isszuk meg annak a levét? Hogyan igaz az az ige: „Bűnben fogantattam, és bűnben melengetett engem az én anyám”? — Egyszerű, mert csak ezt a történetet kell megnézni, és meglátjuk, hogy valóban így van. Ha a király bukik, akkor vele bukunk a sarjak is. Ha a király megbukott, elveszett, meghalt, kitesztatott, ha Dávid nincs, Jonatán nincs, akkor a sarjakra semmi jó nem vár.

Ugyanígy van lelkiképpen velünk is, még ha nehéz is ezt megértenünk, hogy mivel Ádám és Éva kikerült az Édenből, ezért mi is ott születünk, az Édenen kívül. Mi is ilyen Lódebárban tengetjük az életünket azért, mert kirekesztettünk az üdvösségből. Ennek a történetnek a csodája az, amiről a Szentírás szól, hogy ezt tudomásul kell vennünk, el kell fogadnunk, mint ahogy Mefibóset is valószínűleg elfogadta azt. Látjuk később az ígében, hogy elfogadta ezt a helyzetet, és tudta, hogy neki nincs semmije, és neki nem jár semmi.

Éppen ezért a második nagy üzenete ennek az ígének, hogy ezt a Mefibósetet elkezd keresni egy irgalmas szeretet. — Azért mondom, hogy nemcsak Mefibóset történetének, hanem a Bibliának is ez a második pontja; ha lehet így mondani, a Biblia egészének az értelme az, hogy az elveszett embert keresi egy irgalmas szeretet.

Ez megint azért nagy üzenet, mert nem olyan természetes. Szeretném ennek a nagyságát kiemelni ma a számotokra, mert ez az irgalmas szeretet nem azt várja, hogy majd Mefibóset visszajön a palotába, jelentkezik: „Hát azért mégis valamit adjatok, a származásom folytán valamilyen jogom csak van! Valami csak maradt, amit megkaphatok a nagyapám után!”.

És ugye milyen érdekes az ígében, hogy nem arra vár Dávid, hogy majd Mefibóset visszajön; nem lemond róla, hogy akkor maradjon ott, ahol van. Örüljön annak is, hogy életben maradt, s ott élhet. Hanem ez a szeretet elkezd keresni. Elkezd keresni ez a szeretet, hogy visszahozza oda, ahonnan kiesett, és visszahelyezze az ő királyi jussába.

Olyan szép, amikor Jézus Krisztus a Lukács 19,10-ben kijelenti a Zákheus történetében, hogy: „az Ember fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet”.

Mert ha ez a keresés Mefibóset korában megvolt, és ez a keresés ott van Zákeus korában, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy ez a keresés még ma is tart. Ez az örömmenete ennek az ígének, hogy Isten keres és kerestet. Isten kereső szeretetét kell meglátnia az embernek. — Remélem, sokan látjátok ezt a kereső szeretetet: engem egy szeretet keresett. Nem arra várt, hogy majd én jelentkezem. Nem arra várt, hogy én majd visszamegyek, én majd döntök. Mint ahogy sokan azt gondolják, hogy a döntés joga náluk van. Majd ők eldöntik, hogy visszamennek-e vagy nem. Mert ez a történet kijelenti nekünk a Biblia igazságát. Hogy Mefibóset nem tudna visszamenni, és nem is mehetne vissza, ha ez a szeretet nem hívja. Azt mondja: hív téged a király.

Vagy nézzük az evangéliumokat. Gondoljátok meg, amikor ott van Jézus Krisztusnak a csodálatos példázata, amikor a király menyegzőt rendez vagy vacsorát készít, és kiküldi az ő szolgálóit, hogy hívják be a vendégeket. Először, hogy hívják a hivatalosakat; aztán miután ők nem jönnek el, azt mondja: menjetek a keresztutakra, szólítsátok meg a nyomorultakat, a csonkabonkákat, a vakokat, a sántákat, a bénákat! Szólítsátok meg őket, mert a menyegző kész! Ennek a menyegzői háznak meg kell tennie!

Azért van gyülekezet, igehirdetés, evangelizáció, misszió, kül- vagy belmisszió, mert annak egyetlen értelme van mindig: Isten keres. Az az Isten keresett, keres engem, téged, aki irgalmas és kegyelmes. Igen, ez a keresés folyik ma is, és adja az Úr, hogy ezt a hívást halljuk, és ez a hívás a szívünkben csodákat tegyen.

Persze először fél és retteg Mefibóset. Így van ez jól, hiszen azt mondják neki: hívát téged a király. Akkor még nem tudja, miért. Vajon miért hívát engem a király? Lehet, hogy az volt benne: most jön a bosszú, a számonkérés? Most kapom meg azt, ami nekem jár?

Azt mondja az ige, hogy amikor odaállt Dávid elé, és amikor Dávid még csak ennyit mondott neki: „Mefibóset!”, akkor Mefibóset szívéből ez a félelem tovatűnt. Attól kezdve már nem rettegett, nem félt. Onnantól kezdve bizakodott. Onnantól kezdve hitt Mefibóset, mert abban a hangban, abban a megszólításban már benne volt az irgalmas szeretetnek a csodája.

Ez a történet azért nagyon fontos nekünk, mert a Bibliának azt az üzenetét közli velünk, hogy az ember számára hogyan nyerhető vissza az, amit elvesztett. A Szentírás elmondja nekünk: csak kegyelemből! Nekünk semmi érdemünk nincs, hozzá semmit nem tudunk tenni — mondja az egyik ének — „Ő megtevén, váltságodat elvégezé”. (79. Hallelujah).

Hogyan nyerhető vissza Mefibóset számára az, ami a múlt emléke talán? Hogyan nyerhető vissza, amit elvesztett? Csak kegyelem által. Azt mondja Dávid: Jonatánra nézve. Így nyerhető vissza a bűnös ember számára a kegyelem: csak valakire nézve. A mi számunkra arra a Jézus Krisztusra nézve, aki engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának a haláláig. Csak Jézus Krisztusra nézve!

Majd a következő istentiszteleten fogjuk énekelni azt az adventi ének egy versét, amelyet nagyon szeretek. A 308.2 dicséretben van egy ilyen mondat: „Elvesztett jussukba és igazságukba visszahelyezi”. Itt egy csodálatos visszahelyezés történik. Nem visszamenetel, nem visszafoglalás, hanem egy visszahelyezés, amellyel Dávid, a király — mert erre joga van, lehetősége van, — visszahelyezi ezt a Mefibósetet az elvesztett jussába.

A következő üzenete az ígének, mert ez is nagyon fontos, ez a beszélgetés nagyon drága, amit itt olvasunk, figyeljük meg ezt a mondatot: amikor Mefibóset visz-

szamegy, akkor Dávid rendelkezik, hogy „visszaadom neked Saulnak, a te nagyatyádnak minden jussát, majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz helyed”, akkor az az érdekes ebben az igében, hogy nem Mefibóset szólal meg először, hanem Dávid. Nem az van, hogy mondjuk Mefibóset bocsánatot kér. Nem az van, hogy először Mefibóset tisztázza magát. Nem az van, hogy Mefibóset belátja, hogy ami történt, az jogos volt, mert az ő nagyapja ilyen, vagy apja olyan volt... — főképpen nagyapjára lehetett volna sok rosszat mondani. Hanem először Dávid szólal meg, és visszaad neki mindent. Azt mondja: „asztalomnál lesz helyed”.

Az az érdekessége az igének, hogy csak utána halljuk, hogy Mefibóset mit mond. Két dolgot mond, és erről szól a Szentírás harmadik nagy üzenete. Először is felismeri ennek az irgalmas szeretetnek a fényében azt, hogy neki nem járna semmi. Azt mondja: „Énreám, holt ebre?”

A második, amit Mefibóset tesz erre az irgalmas szeretetre: válaszul odaszentele és odaszánja magát, és azt mondja: ő ezentúl Dávidnak a szolgája akar lenni. „Micsoda a te szolgád?” — Ezzel kifejezi azt, hogy ő ettől kezdve szolga akar lenni, Dávidot pedig királyának és urának ismeri el.

Ez megint csak a Biblia nagy üzenete, mert ezt mi mindig fordítva szeretnénk, a mi emberi elménk mindig a fordítottjára áll rá. Majd, ha... Majd, ha Mefibóset azt mondja: én szolgálni fogok, majd ha Mefibóset belátja, hogy ő egy holt eb, akkor majd arra reagál Dávid, és arra azt mondja: visszahelyezlek, asztalomnál lesz helyed.

Ezért fontos az, amit úgy fogalmazunk meg: mindent megelőző kegyelem. Amit sok bibliai helyen olvasunk, majdnem minden vasárnap éneklünk kereszttelésnél: „Nem éltem még e föld színén: te értem megszülettl; még rólad mit sem tudtam én: tulajdonoddá tettél...” (329.2).

Mert Isten nem azért tett engem tulajdonává, mert én tudtam róla, hanem előbb tett az ő tulajdonává, és utána ismertette meg magát velem. Először Mefibóset ezzel az irgalmas szeretettel szembesül. — Ezért ez nálunk nagyon fontos, hogy így látjuk a Szentírást. Nagyon fontos, hogy így hirdetjük Isten igéjét. A bűnös ember szembesül a kegyelmes és irgalmas Istennel. És amikor ezt az irgalmat komolyan veszi, amikor ez felragyog neki, akkor nem tud mást tenni, csak egyrészt azt mondja: Istennem, én, nagyon bűnös ember, szent színed elé járulok; másrészt azt mondja: „már szolgád lettem, Jézusom, ki értem áldozál, más Uram, nincsen, jól tudom, mert bűnből kihozál”.

Dávid ingyen, kegyelemből — ez nagyon fontos a Szentírásban — irgalmas szeretettel adja neki vissza azt, amit elvesztett; ami neki nem járna, és mégis visszaadja neki.

Végül még arról hadd szóljak, mert az is nagyon fontos, hogy Mefibóset erre válaszul otthagyja Lódebárt. A Lódebár név azt jelenti: „semmi, értéktelen”. Hogyne hagyná ott, ha attól kezdve a királyi palotában lehet. — Ez is a Szentírás nagy üzenete, hogy aki az Isten irgalmas, kegyelembe visszahelyező szeretetét megérti, az meg fog látszani onnan, hogy elhagyja Lódebárt. Elhagyja a semmit, az értéktelent.

Van egy énekünk a „Csillag, csillag...”-ban, nagyon szeretem: „Elhagyom éltöm csúf romjait, Várnak egedbe te szent karjaid, Láthatom orcád s angyalaid. Jézus jövők hozzád!” (613).

Aki nem érti meg Istennek az irgalmasságát, az még mindig Lódebárban lesz. Ott már berendezkedett, ott már nagyon jó. Eszembe jut egy történet. Valahol egy koldus, akinek a betevő falaltja mindig megvolt, azt a két zsemlét meg tudta venni

MINDENT MEGELŐZŐ KEGYELEM

minden nap, meg egy kis vajat is rá — szóval éppen eltengette magát —, egyszer egy nagy összeget örökölt. Amikor megkapta az összeget, betette a bankba, attól kezdve ugyanúgy a két zsemlét vette meg, meg ugyanúgy a kis vajat naponta. Ugyanott koldult, ugyanott ült, hiába volt egy rakás pénze. Mikor megkérdezték tőle: miért teszi ezt? Már megszoktam.

Meg lehet szokni Lódebárt? Igen. Komfortossá lehet tenni Lódebárt? Igen! És komolyan lehet venni, hogy a király hív az ő asztalához. Komolyan lehet venni, hogy királyi gyermek lehetek, komolyan kell venni, hogy otthagynom akkor Lódebárt.

Van egy kedves történet, a gyerekek nagyon szeretik. Én is 8 éves koromban, ha lehet mondani, ennek a könyvnek az alapján indultam el az Úr felé, hallottam meg ezt a kereső szeretetet. Ennek a könyvnek az a lényege, hogy van egy férfi, aki a munkahelyén valamit elkövetett, csalt, lopott, és börtönbe került. És ennek a férfinak az egyik fia egy híres orvos lett egy svájci klinikán. De az apa, amikor a börtönből kijött, teljesen visszavonult, semmilyen kapcsolatot nem tartott a fiával. Mintha meghalt volna, nem is tudatta, hogy hol van, mert azt mondta: a fiára nem akar szégyent hozni, őt ismerjék úgy, mint egy híres orvost, ne úgy, mint ennek a csirkefogónak a fiát. Az orvos évekig kerestette az apát, mert szertett volna vele újból kapcsolatot létesíteni.

Aztán a történet úgy szól, hogy egy kisfiútól mégis megtudja, hogy ott a hegyekben, egy kicsi kis kunyhóban él egy öregember, aki fafaragással keresi meg a mindennapi betevő kenyerét. Amikor az orvos felfigyel rá, hogy tud faragni, mert tudta, hogy az ő apja is tudott, mik a szokásai, akkor rájön: ez az ő apja. A kisfiúnak azt mondja: „csak egyet kérek, amiért meggyógyítottam azt, akit idehoztál, egy fizetséget kérek: vigyél el ehhez az öregemberhez!”. — Olyan szép ez a történet, meg is filmeztették, amikor megy a szánkón a hegyekbe; az apa messziről meglátja, gyorsan beszalad a kunyhóba, nem is akarja beengedni. Amikor mégis csak beengedi, akkor a fia megöleli, és azt mondja: édesapám!

A történet úgy folytatódik, hogy az apa bezárja ezt a kis kunyhót, és megy a tóparti csodálatos villába, ahol él a fia, aki megbecsült orvos, és aki azt mondja: innentől kezdve semmire nincs gondod. Nem kell faragnod a kis játékokat, nem kell eladni a piacon, hogy abból élj, mert az asztalomnál lesz innentől helyed.

Olyan megható ez a történet! És azt kérdezi tőlünk ez a mai ige: érted-e a kegyelmet? Érted-e, hogy mi az irgalom? Érted-e, mi az a kereső szeretet? Ha megértetted, adsz-e választ rá? „Ímhol a te szolgád!”

Adja az Úr, hogy így legyen!

Befejezésül felolvasok egy verset. Ez a vers Mefibósetről szól. Siklós József áldott emlékű lelkipásztor írta, aki az Iszákosmentő Szolgálatnak volt a vezetője itt Magyarországon tragikus haláláig. Ő írta ezt a verset, ami nekem is nagyon kedves, és többször olvasom. Végül megosztom veletek.

MEFIBÓSET (2Sám 9,1-13)

És felrémlik a gyermekkori emlék,
riaszt, borzongat lázas éjszakán...
Ötéves volt... felkapta őt a dajka,
és futott vele át a palotán,

sikongva, mint ki eszt veszve száguld,
mert Jezréelben rettentő csatán
elesett Saul, a megszállott király is,
a nagyapa, — és apja: Jonatán.

A dajka fut, reszket már gyenge karja,
és hirtelen: rettentő zuhanás!
Rémült sikoly! Vad fájdalom hasít át
Mindkét lábán, mint a villámcsapás,
Felemelik, mert talpra állni nem tud,
a dajka vonja-rántja őt tovább...
— Árvaság, jajszó, csúfos összeomlás,
és dermedten csüng a két béna láb.

Évek telnek, ő csak tengődik árnyként.
Naponta reszket, teste-lelke fáj.
Mi vár reá, bukott királyi sarjra?
Az országban most Dávid a király!
S hirtelen kemény léptek zaja koppan,
királyi testőr menten ott terem.
— Uram reád lelt, küldi a parancsot:
színe előtt sürgősen megjelenj!

Véget ér hát a boldogtalan élet?
Saulért most Dávid rajta bosszút áll?
— Asztalomnál lesz naponta étked,
Saul minden birtoka rád visszaszáll!
— Reám, holt ebre? — dadog Mefibóset,
az ámulattól elakad szava.
— Többé ne rettegj. Megterítve vár rád
a királyi kegyelem asztala.

* * *

(Az író szavai:
Jaj, hányszor voltam jótettekre béna,
bukott Ádámnak lázadó fia,
de hívat töviskoronás Királyom —
kenyérbe-borba rejtve látom:
Vár reám a kegyelem asztala!)

(Siklós József)

Ez történik ma is, ez történik most is. Irgalmas szeretet keres, vár, hív, ajándékozik. Áldott legyen érte az Úr! Ámen!

MINDENT MEGELŐZŐ KEGYELEM

Imádkozzunk!

Megdöbbentő és megható ez a szeretet, és add, hogy elindító is legyen! Add, hogy megértett üzenet legyen ez a mai napon, Urunk, és a következő istentiszteleten, a most konfirmált fiatalok, felnőttek számára is!

A te nagy irgalmasságod, kegyességed, kegyelmességed hadd indítson el bennünket hálára, odaszánásra, szolgálatra!

Engedd, hogy meglássuk: nem érdemlünk semmit! Nem is azért kapjuk, mert akkor nem lenne kegyelem; hanem Jézusért, az engedelmes fiúért, kereszthaláláért, szenvedéséért, elégtételéért bennünket visszafogadsz.

Add, hogy királyi gyermekként éljünk, visszafogadott gyermekeidként.

Ámen!

463. dicséret

Iverson D.

Is- ten é- lő Lel-ke, jőjj, áld-va szállj le rám,
É- gi lán- god jár-ja át szí- vem és a szám!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűz- zel!
Is-ten é- lő Lel-ke, jőjj, áld-va szállj le rám!

2. Isten élő Lelke, jőjj, légy vezérem itt, Ó, segíts, hogy hagyjam el bűnök útjait! Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel! Isten élő Lelke, jőjj, légy vezérem itt!

3. Isten élő Lelke, jőjj, hadd lehessek szent, S Jézusommal légyek egy már e földön lent! Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel! Isten élő Lelke, jőjj, hadd lehessek szent!

4. Isten élő Lelke, jőjj, győzedelmet adj, S majd a végső harcon át mennybe fölragadj! Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel! Isten élő Lelke, jőjj, győzedelmet adj!

Iverson Daniel, 1930 körül.